

не виждате. Следователно, реално е това, което не се вижда. Реалността всъкога остава невидима. Това, което художникът е вложилъ, е невидимо. Това е идеята. Само онзи може да види и разбере идеята на художника, който може да се свърже съ неговия умъ. Иначе, който другъ погледне картината, той нищо нѣма да разбере отъ нея. Какво ще разбере мухата, птицата или кучето отъ една гениална картина? — Нищо нѣма да разбере.

Сега, какъ ще решите вие въпроса: на кого се пада картината? Кой има най-голѣмо право върху картината: художникътъ, тъкачътъ, първиятъ, или вториятъ търговецъ? Кое дава право на художника самъ да продава картината си? Платното, боитѣ, четкитѣ, рамката не сж негови. Като сж услужили на художника съ нѣщо, тъкачатъ, както и двамата търговци сж казали въ себе си, че щомъ художникътъ нарисува картината, всѣки отъ тѣхъ ще я вземе за себе си. Следъ всичко това художникътъ, който нарисувалъ картината, казва, че тя е негова.

Сега, оставамъ този разказъ да мислите върху него, вие да го разрешите. Тази присъда може да се разреши по четири различни начина. Разрешението на този въпросъ може да стане отъ гледището на съзнанието, на самосъзнанието, на подсъзнанието и на свръхсъзнанието. Баръ-Единъ-Бу е художникътъ, който разполага съ четири реални нѣща: платното, боитѣ и четкитѣ, рамката и картината.